

שבת

לומדים תורה ובכף

שבת בצהריים
ויגש | 350
אחרי שתגמרו,
תוכלו בבקשה להעביר
את השב"צ
לזה שלידכם או לגניזה?
תודה.

פתוח! אפשר לל... אומרים תודה/ יאיר ג'

הייתי בביקור אצל סבתא שלי, ניצולת שואה. תמיד כשאנחנו באים אליה, היא מרעיפה עלינו ממתקים. חלק אני אוהב וחלק לא. אבל את החום והאהבה שלה אני תמיד אוהב. בפעם האחרונה שבאתי, היא הביאה לי ג'לי מתוק כזה, מתוק מדי, שאקח הביתה. תמיד אני לוקח מה שהיא מביאה. הפעם הייתי גלוי לב ואמרתי לה: "אנחנו לא כל כך אוכלים את זה".

היא הסתכלה עלי ואמרה: "אומרים תודה!" חשבתי על זה אחר כך, כמה דברים אני מקבל שאני צריך לומר עליהם תודה, ומה שאני אומר זה דברים קצת אחרים: "חסר פה את זה", "הייתי מעדיף שיהיה דווקא ככה", "אולי היה אפשר אחרת" ו"למה כל כך קצת?"

פשוט לומר תודה. גם כשלא אוהבים. כי נתנו לנו. אני יודע שגם על דברים שנראים לי רעים ושבאמת כואבים, בסופו של יום צריך לומר תודה. כי הכל לטובה, גם אם לא הכל נעים. אבל קשה לי קצת לחיות ככה, כי אני חווה את הקושי, למרות שאני יודע שהכל לטוב. ככה בכאבים ובקשיים של עם ישראל, וככה בכאבים ובקשיים שלי.

ומה פשיגף שרף? www.shabatz.022.co.il

תארו לעצמכם ש: בשבת בבוקר, ברבע לשבע, השעון המעורר בפלאפון עושה לכם השכמה. אז מה עושים: מהלכות מוקצה - ג:

כלי שמשמש למלאכה המותרת בשבת, מותר להזיז בשבת לכל צורך: להשתמש בו, להשתמש במקום שלו וכדי להגן עליו מפגיעה או גניבה.

ללא שום צורך אסור להזיז כלי שמלאכתו להיתר, למעט מאכלים (ובכלל זה גם כלי אוכל, כמו סכ"ס וכוסות) וספרי קודש.

כלי שמשמש למלאכה האסורה בשבת ("כלי שמלאכתו לאיסור"), מותר להזיז בשבת כדי להשתמש בו למלאכה מותרת ("לצורך גופו") או כדי להשתמש במקום שלו ("לצורך מקומו"). אסור להזיזו כדי להגן עליו מפגיעה או גניבה.

לדוגמה: מותר לקחת פטיש כדי לפצח אגוזים, או מספריים לחתוך שקית חלב. וכן עט שנמצא על המיטה, מותר להזיזו משם.

יש להדגיש שהיתר טלטול מוקצה לצורך גופו ומקומו שייך רק בסוג מוקצה זה!

שעון מעורר שמפריע, לדעת פוסקים רבים אסור להזיזו, ואין זה בכלל ההיתר לטלטל לצורך מקומו. אפשר לכסות אותו בשמיכה.

לשמור ולעשות

היומנו של שבת

הנחכה ויצאנו אטיון כמה חברים. אפכיר אג מרחבי ארצנו הקדושה ואחפוש קרבן גכנון אצלא בשמונה בהוקר כדי אפספיק אכזר אדאק רנול גכנונים אחז ומציאל אחז. בשמונה אחזי הפלגי אנקודג הידידה אנח. הייגי שמ אכד. חוף מכמה לפני סוף. שחגי הודגה אקבוצה הוואצאפ טיון חנוכה": "איפה אגה? לא ראים אגה". אחרי רלג שניים שאלו אג אגה הודגה: "מי שמ?". ניסיגי אצום אג לפני הפלג.

לד עשר ורבע כולנו היינו שמ. לפני הפלג שטח כבר היו כמעט בסוף המסוף, אבל אנו יש אג הקצב שלנו. יכולם כבר אחרי ארוחה בוקר? מלאכי בירר. כולנו חוף מאזישיב כבר אכנו. אזישיב הגדב אכנו קרקרים בדרך כדי לא אכבב אג כולנו.

אנחנו הולכים במסוף הכחוף, איאור - הטיון שבחבורה - שיגף אג כולנו, אמקרה שיספסם אג ציוני בדרך ואחד מאיגנו יקאט אגה רלג לפני שנמשיר אטיון אמקום אחר. איך מטיינים שבגה חכריה? שניים מקדימה, צלודים, שלושה באמצע, מדברים, ולד שניים מאחורה, מסגכאים. בהגחה הפלדים היו קטנים. לם המצן, בהדי הקצב יצרו מרחק של עשרים מטרים בין קבוצה אקבוצה. "היי! צ'רגי אג כולם, אנחנו הולכים ביחד אטיון, או כל אחד לם

לצמא? "אז עכשיו כולנו נצ'ד בשלשול אנלשה ישמאל ימיון!" קרא משה. "אז אגלים, אבל מצד שני אנחנו קבוצה", אמרה. הראשונים חיכו לשניים מאחור, הפלגי אן שלר קבוצה אטיום.

כגה פוכנו יחסיג ביחד, אפיה דווקא ממש נחמד. נוצר דיון, שכמעט כולם הפלגפו בו, לן שימוש בלוח הולצ'י. רק איאור לא נטל בו חלק. הוא היה עסוק אבדוק משלו באינטרנט שלו, רלג לפני שהקאיטה נצמרה.

"אנחנו אמורים אפספיק אג פקו של שגיים בצפריים אירושלים!" הוא קרא בקול, והשגיג ארלג אג שלוש החכריה שדיברו. כשהוא קאט מה קרה, הוא הגציב: "אג, הפלגי אחכב באמצע? סאיחה. גמשיכו..."

הם לא זכרו איפה בדיוק הם היו. הוא ניצב אג המומנטום והמשיר: "נספיק אג האטאבוס אם נגפוס קצב". הוא הגחיו אצ'וד במהפולג, והגיר מאחור שלש חכריה שלברו אדבר לן "אובמה ימח שמא". "אמה ימח שמא?" "אמה לן כל דבר שאני אמר אגה צ'ירי אהלוק?" "חכריה, אנחנו רוצים אפספיק פדאק רנול?" איאור חזר אינו. "אנחנו עכשיו הטינו. רוצה ארוף? רוף?" קרא או מלאכי, "זה דבוי אצאג אטיון כדי אפספיק אסיים אגה". "אבל קבלנו שלג, היה אנו גכנון", אמר איאור. "אז יצא...

גדזיק כגלגי. לם אז יש פרסום הנסי, אמרה אל. יומה ילשו הפספדים פה שלא מדזיקים? האטאבוס אחר כך רק בשלוש. אני לא יודג אם נציוה אגפוס טרמפיס אכולנו אירושלים", קרא איאור. "אבא שלי מדזיק לוף", קרא שילה, שהגברר שלפא הפספדי היחיד בינונו.

משהו בלחץ הפלגחה. צפריים אכנו בנחה ואפילו אצמאנו לן רקע לף אצדרכב חנק ולא יודג איך נראה אצדרכב אבל איך הפלג רצה היה נראה, זה חייה אפיה פלא... המשיכנו ארכב. פלשנו בצב. איאור אקח אגה אגה. "לצבב אגה בשקט, אמה אגה מצ'יק או?" שאל אגה אזישיב. "אני לוצר או אפלגי אסוף המסוף. ככה הוא יגיח ללם רק בפורים".

"אבל ככה הוא סלוג בגר השריון שלו ולא יכח אפנהג מפנוף". חייכתי, "גן או אכחח אטבג החופשי אמן שלפא רוצה..."

איאור שחזר אג רצב, וקרא: "היי, לפני סוף חלשים שניצי". הפכנונו. הטיינים שיצאו אנח לן בהוקר הפספיק אטיון בנחה וגם אגפוס מנחה אחרי ארוחה צפריים. הם לא הפלגורו מהפאש. אקבוצה הוואצאפ "לד הפלגיפה!" נבחרה גמונה חדשה.

לשבי אטיון, שמריה.

32 אגבי אקראג

קורא קבוע ל סולת לבנון

דרך הבחירות שלנו

זדונות נעשים כזכויות ועבד נעשה מושל במועל. בפרשה יוסף מתגלה לאחיו. ברגע אחד נוחתות עליהם שתי "פצצות": לאחר עשרים ושתיים שנה מתגלה להם שאחיהם חי, נושם וקיים, ועוד מתגלה להם, שהשליט הנוקשה שעמד לפניו, הוא לא אחר מאשר אחיהם הקטן שחלם בנערותו שיהיה מושל.

איך מרגישים אחים ברגע שכזה? אלו רגשות צפים ועולים בהם?

יוסף משיל מעליו לגמרי את תחפושת המצרי העריץ ומרגיע את אחיו שמכרו אותו עבור בצע כסף: "אל תעצבו ואל יחר בעיניכם כי מכרתם אותי הנה".

למה? "כי למחיה שלחני אלוקים לפניכם". ה' גלגל את המציאות כך שאגיע לכאן ואטפס בסולם הדרגות עד שאגיע לעמדת המפתח הזו, ואוכל לפתוח לכם את אוצרות המזון ולפרנס את כולכם.

'אז בעצם עשינו משהו טוב', אמרו האחים, וטפחו לעצמם על השכם, 'בעצם דאגנו לך שתוכל להגשים את החלום!'

לא. זה לא קרה. הם לא אמרו את זה, ויוסף גם דאג להבהיר להם שזה לא נכון לומר את זה: "ועתה לא אתם שלחתם אותי הנה כי האלוקים". אתם מכרתם, אלוקים שלח.

אומר להם יוסף: ה' השתמש במועשה שבחרתם לעשות כדי לגלגל את המאורעות, אבל אתם חשבתם לעשות רע. אמנם שבתם בתשובה על מעשיכם, ולכן אל תעצבו, אבל אל תקחו קרדיט על מה שה' סיבב דרך החלטותיכם.

ולא רק במועשה יוסף ואחיו זה כך. קחו למשל את הסבר ספר החינוך לאיסור נקימה: ראובן פגע בשמעון, ש'רותח' עליו ורוצה להשיב לו כגמולו. אומרת התורה: "אל תעשה את זה!" למה? זה לא הגון!

מסביר ספר החינוך: אתה חטפת כי היית צריך לחטוף, לפי כל מיני סיבות ושיקולים אלווקיים. כל מה שעובר עליך, מטוב ועד רע, מגיע בהחלטה אלווקית מדוקדקת - כולל המקרה הזה.

אמנם הגזירה האלווקית הגיעה דרך הבחירה החופשית של ראובן והחלטתו לפגוע בך. אבל החלטת ראובן היא חטא שלו, וזה עסק של אלוקים איתו. הוא יטפל בזה. אתה אל תחזיר לו (ואל תצבור עבירה משלך).

זה פלא, איך מצד אחד יש בחירה חופשית ומצד שני דרך ההחלטות שלנו ה' מסובב תהליכים, אבל ככה זה פועל. גם דרך החטאים שלנו ה' פועל. אסור לחטוא מתוך המחשבה הזו (לפחות מארבע סיבות), אבל מה שכן יוצא מזה, זו ההבנה של הערך העצום של התשובה, כפי שהסביר הרב קוק זצ"ל: ברגע ששבים בתשובה ומתנתקים מהרצון הרע שהניע מצינדנו את החטא, מה שנעשה נותר רק כפעולה שהביאה בסוף לטוב. זדונות נעשים כזכויות.

החלק הבא בתפילה הוא "שיר של יום". יש נוסחים שונים, אקוט לפי נוסח ספרד ועדות המזרח. בהקבלה לשלבים שלפני תפילת לחש, החלק הזה עומד כנגד "פסוקי דזמרה".

מעולה - שיר מול זמר.

אגב, מה שעומד מאחורי השיר של יום הוא הרעיון שבכל יום יש את העניין שלו. זה לא שהשמש זורחת ושוקעת בדיוק כמו אתמול, ובאמצע עברה כמות מסויימת של זמן. היום הוא לא כמו אתמול. מה שמקורה היום, אין שני לו. גם אם מבחינה היצונית זה נראה אותו דבר. אגב, יש השלכה גם על המעשים שלנו. אנחנו לא חוזרים על מה שעשינו בעבר, אלא תמיד יש חידוש. גם בכוונה, ברצון, בחיבור הפנימי למה שאנו עושים, אפשר תמיד לערוך שינויים מפעם לפעם...

בכל יום יש שיר אחר לה'. ה' מופיע בעולם בהרבה אופנים, ואנו משבחים אותו עליהם: אנו משבחים אותו על בריאת העולם, על השראת שכנתו בירושלים, על נתינתו לנו את התורה, על עשייתו נקמה בגויים שפגעו בנו, על היכולת שנתן לנו, לרנן ולשבח לו, על מלכותו שתופיע ותגלה במהרה בימינו, ועל כל המהלך שהוא מעביר את העולם, בדרך לתיקון שלם ומזהים. ואחרי "שיר של יום" יש את פיתום הקטורת, נכון! זה כנגד אמירת ה"קרבות".

גם הקטורת היא סוג של קרבן. לא קרבן מהבהמה, אלא מבשמים. לא בשר, אלא ריח. עדין ועליון יותר. בהכנות לפני התפילה עבדנו על הרמת הצדדים הנמוכים יותר שלנו, וכאן אנחנו קושרים את כל חלקי המציאות לה', גם את הצדדים הרעים.

איזה צדדים רעים יש בקטורת?

חלבנה. זה שרף של עץ מסויים, והריח שלו רע! והוא לוקח חלק בקטורת! כמו הרשעים, שהם רעים ובעייתיים, אבל גם הם חלק מהצבר. בלי הר' שלהם יישאר רק בריץ'...

גם באישיות שלנו זה קיים. ניקח למשל את הגאווה. הגאווה לכשעצמה היא מידה מושחתת, מלאת שקר. וכי אני עשיתי לעצמי את המעלות והכשרונות שאתגאה בהם? הכל ה' נתן לי במתנה! אבל כחלק ממכלול האישיות, יש מקום שבו היא טובה. כשהיצר הרע מפתה אותי לחטוא, אפשר לחשוב 'איך נשמח גדולה כמו שלי תעשה מעשה כזה?'

שעת סיפור

מסופר על קבוצת יהודים שהובלו לאושוויץ בקרונות של בהמות והמתינו בתחנת הרכבת עד שיבואו להובילם. היה זה בשבת, בשעת מנחה. נורא! הם נזכרו: "אוי! שבת היום! הגיעה שעת מנחה ועדיין לא אכלנו סעודה שלישית". הוציא כל אחד את מעט הלחם שהיה אצלו ונטלו ידיהם במעט המים שהיו אצלם סעודו סעודה שלישית והתחילו לשיר ומירות של שבת לסעודה שלישית לפני שנכנסו לקרונות.

מסופר גם על קבוצת צעירים יהודים שהובלו על ידי הגרמנים לתאי הגזים, ובטרם שהוכנסו לתאי הגז הכניסו אותם לחדר היצוני בו היה עליהם לפשוט את בגדיהם ולרחוץ את גופם ולאחר מכן היו אמורים להכניסם פנימה לתאי הגז. היהודים הללו ידעו שעומדים הם למסור את נפשם ולהיהרג על קידוש השם. והנה לפתע נזכרו כי היום שמחת תורה. אמרו איש לרעהו: "אוי! הלא שמחת תורה היום! נשמח גם אנו בשמחת תורה. ואמנם אין לנו ספר תורה שנוכל לרקוד עמו, ואף חומש או סידור אין עמנו, אבל את בורא עולם יש לנו כאן. הבה נרקוד עם בורא עולם". והם יצאו בשירה וריקודים.

לע"נ ר' ישראל בן קלמן קלונימוס ז"ל
לע"נ ר' ישראל בן אברהם צבי ז"ל
לגאולה שלמה ברחמים לעמ"י, בכלל ובפרטים

ע"פ "מחשבת זקנים"
לגרא"מ שך זצ"ל

"בכל דרכיך דעהו" -
ריבונו של עולם במרכז חייך מכל כיוון אפשרי.
(הרב שבתי סבתו שליט"א)

מוצאי שב"צ

המשב"צ:

כתיבה ועריכה: חיים ברנזון.

עיצוב גרפי:

עיסור- סטודיו לעיצוב גרפי.

איורים: אריאל חצרוני.

תודה לצביאלי סקולניק.

falmaroo@gmail.com

www.shabat.022.co.il